

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1915	64. Aargang

Det evige Evangelium.

Tale af Ældste George F. Richards.

Jeg kan sige, at jeg aldrig nogensinde har været i Stand til at se Evangeliets himmelske Skjønhed mere tydeligt eller at føle Sandheden af det mere inderligt eller at erkjende dets frelsende Magt mere fuldkommen end nu. Jeg er inderlig taknemlig for den Kundskab, jeg har om Evangeliet, for det Vidnesbyrd, jeg har om Sandheden af det, og for de Velsignelser, jeg har modtaget derigjennem. Det Evangelium, som Herren har aabenbaret til os gjennem Joseph Smith, er det samme, som blev indstiftet, før Jordens Grundvold blev lagt, og er en Guds Kraft til Frelse for alle dem, der ville annamme det og adlyde dets Forskrifter og Love. Det er det samme Evangelium, som Herren aabenbarede til Fader Adam, til Enok, Moses, Abraham og andre af Herrens Profeter. Det er det samme, som vor Frelser og hans Apostler lærte i den oprindelige Kirke. Den hellige Skrift fortæller os, at der er „eet Legeme og een Aand, ligesom I ogsaa ere kaldede til eet Haab i Eders Kaldelse; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader", og Paulus siger i Brevet til Galaterne, at „selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse". Fra disse Udtalelser drager jeg den Slutning, at selv om der er mange religiøse Sekter og Samfund, saa er der kun eet sandt Evangelium, og at Skriftens Lærdomme udgjøre et kraftigt Vidnesbyrd om det sande Evangelium.

Vore Ældster gaa ud i Verden med den hellige Skrift, Bibelen,

som en Maalestok, der anerkjendes af alle Kristne, og de søge, som Profeten siger, „til Loven og til Vidnesbyrdet; dersom de ikke tale saaledes, er det, fordi der intet Lys er i dem". De forkynde de Lærdomme, som Herren har aabenbaret i disse de sidste Dage, og de tage Bibelen frem og indbyde Mænd og Kvinder til at anstille Sammenligninger, hvorved de snart opdage, at de Lærdomme, som Israels Ældster forkynde, ere nøjagtig de samme som dem, Paulus og de øvrige Apostler lærte, og som Frelseren selv fremsatte. Disse Sammenligninger i Forening med Herrens Aands Indflydelse have haft til Følge, at mange oprigtige Sjæle ere blevne overbeviste om Sandheden og have omvendt sig. Tusinder have været villige til at forsage deres Synder, deres tidligere Tro, deres Venner, deres Stilling og Alt for Evangeliets Skyld. Ved at undersøge disse Sandheder og sammenligne dem med Skriften have vore Ældster desforuden faaet deres Vidnesbyrd styrket og grundfæstet, saaledes at et Tilfælde som dette, at en af disse Ældster skulde annamme en af Religionerne i Verden, er saa godt som ukjendt i Kirkens Historie og i Evangeliets Forkyndelse, uagtet Tusinder af Ældster have udført Missioner i alle Dele af Verden.

Ifølge Skriften kan der kun være eet sandt Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed, og vi have modtaget et stærkt Vidnesbyrd om, at den Lære, vi forkynde, er dette Evangelium. Ved en vis Lejlighed forklarede Frelseren, hvorledes man kunde kjende de falske Profeter. Han sagde:

„Af deres Frugter skulle I kjende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det raadne Træ bærer slette Frugter. Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. . . . Altsaa skulle I kjende dem paa deres Frugter."

I det nye Testamente have Frelserens og hans Apostlers Lærdomme, som alle gode Kristne, billedlig talt, anerkjende for at være gode Træer, ogsaa gode Frugter, og vi bevise for Verden, at disse og „Mormonismens" Frugter ere nøjagtig ens. Det er kun nødvendigt at foretage en Undersøgelse for at komme til dette Resultat, en uhildet, fordomsfri og ærlig Undersøgelse. Finde vi, at Frugterne af Evangeliet, saaledes som de Sidste-Dages Hellige forkynde det, ere gode, da maa vi ogsaa antage, at det Træ, der bar dem, er et godt Træ.

Evangeliet har ikke altid været paa Jorden. Til Tider har det delvis eller helt været borte fra Jorden, idet Myndigheden til at prædike det og forrettte dets Ordinancer har været borttaget. Mænd og Kvinder overalt i Verden erkjende, at Millioner af vor Faders Børn have levet, medens Evangeliet ikke var paa Jorden, og ere døde uden Kundskab om Sandheden, uden Kundskab om Gud og om vor Frelser og Forløser. For Religionsforkyndere at komme frem med den Lærdom, at

Troen paa Jesus Kristus er nødvendig til Frelse, og saa forkaste den Plan, som Gud har lagt til Frelse for dem, der aldrig have hørt Evangeliet; at lære, at alle de, der ikke bekjende Ham, ligegyldig af hvilken Grund, ere evigt fortabte — en saadan Lærdom er en Vederstyggelighed i Herrens Øjne. Det er paa Grund af saadanne Lærdomme, at mange tænkende Mennesker uden Tvivl ere blevne førte ud i Fritænkeri og Gudsfornægtelse, og andre ere komne til at betragte Gud vor Fader som et uretfærdigt, haardt og grusomt Væsen i Stedet for den alkjærlige Fader, Han er.

Vor Herres Jesu Kristi Evangelium er bygget paa Aabenbarelsens Klippe, og Jesus selv er Hovedhjørnestenen, saaledes som det blev sagt, han skulde være. Selve Bygningen bestaar af Sandhed, evig Sandhed og retfærdige Principper. Der er ikke den fjerneste Antydning af noget Ondt eller Daarligt deri; den vil kunne modstaa alle Vindstød, Regnskyl og Stormfloder, naar disse anfalde den i Form af Bespottelser, Bagtalelser, falske Rygter og Forfølgelse; thi den er bygget paa Klippen. Gud staar ved Roret, og Han har indrettet det saaledes, at alle Hans Børn, som ville frelses, kunne blive det. Der er ingen Selvmodsigelser i den Frelsningsplan, som er bleven aabenbaret til os, men Alt bidrager til at herliggjøre vor Fader i Himlen, tilkjendegiver Hans guddommelige Egenskaber og beviser, at Han er en retfærdig, en barmhjertig og kjærlig Fader; thi uagtet Millioner ere døde uden Kundskab om Sandheden, er der dog aabnet en Mulighed for dem til at høre og have Lejlighed til at annamme Evangeliet.

Skriften siger, at „inden Loven var der Synd i Verden; men Synd tilregnes ikke, hvor der ikke er Lov". Vor Frelsers Evangelium er den Lov, hvorved hele Menneskeslægten skal og maa bedømmes, og det maa derfor nødvendigvis forkyndes for alle Mennesker; thi ellers kunde de ikke blive dømte ved det.

Eftersom dette Evangelium er bleven aabenbaret til os direkte fra Herren og ikke givet af Mennesker, efter hvad de gjennem deres egen Visdom kunde udlede af Skriften, er det for os den fulde Sandhed. Det er ikke grundlagt paa Bibelen; det var ikke den Inspirationens Kilde, hvorfra Profeten Joseph øste. Naar der opstaar Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen af visse Skriftsteder — og det sker ofte, da mange store og herlige Sandheder ere tagne ud af Skriften, som Profeterne forudsagde vilde ske, og da der er mange fejlagtige Oversættelser — gaa vi til Herrens Ord, saaledes som det er aabenbaret til os, og faa Sandheden at vide. Derefter henvise vi til Bibelen og forene dens Udtalelser med Sandheden, saaledes som vi kjende den. Paa denne Maade vandre vi ikke i Mørke, men ere altid i Lyset. Evangeliet, saaledes som vi have modtaget det, bringer Harmoni tilveje mellem tilsyneladende uoverensstemmende Skriftsteder og lærer os Livets Vej at kjende. Vi

forstaa, hvad der menes med, at Jesus, medens hans Legeme laa i Graven, gik til Dødsriget og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring; thi, som Peter siger, „derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de Døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kjødet, men leve paa Guds Vis i Aanden".

Paa samme Maade med Evangeliets Ordinancer. Tro er nødvendig til Frelse, det er en Betingelse, men ikke den eneste Betingelse, thi alle Evangeliets Love og Ordinancer maa adlydes.

„Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer", og ikke uden dem, og „vi tro, at Evangeliets første Principper og Ordinancer ere: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave."

Disse ere kun de første Principper. Præstedømmet, Begavelser og Beseglinger ere nødvendige til Frelse, og Evangeliet foreskriver, at disse Ordinancer skulle udføres af de Levende for de Døde. Af denne Grund bygge de Sidste-Dages Hellige Templer, samle Slægtregistre og udføre dette Arbejde for de Døde, og hvis de annamme det, da vil dette Arbejde, der er udført for dem her paa Jorden, være bindende og staa ved Magt, som om de selv havde udført det, og saaledes blive vi „Frelsere paa Zions Bjerg". Dersom de Døde forkaste Evangeliet i Aandeverdenen, da vil det Arbejde, vi have udført for dem, ikke gavne dem til Frelse, ligesom vor Frelsers Sonoffer ikke frigjører os for Synden, dersom vi forkaste Ham og Hans Forsoning og ikke adlyde Ham. Selv naar vi have modtaget Evangeliet og udført disse Ordinancer, er vor Frelse ikke sikret; men vi maa gaa fremad til Fuldkommenhed og i vor „Tro udvise Dyd og i Dyden Kundskab og i Kundskaben Afholdenhed og i Afholdenheden Udholdenhed og i Udholdenheden Gudsfrygt og i Gudsfrygten Broderkjærlighed". Herren har givet os det Løfte, at dersom disse Ting ere i os og fylde vort Hjerte, da ville vore Sjæle voxe og udvikles i vor Herres Jesu Kristi Kundskab, og at kjende ham er det evige Liv.

Maa vor himmelske Fader hjælpe os til at være ærlige og trofaste imod disse Principper, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

„Bikuben".

Tankesprog.

— Sparsommelighed er en stor Indtægt.

— Kun saa have vi forstaaet en Sandhed, naar vi indrette hele vort Liv efter den.

Tro og Viden.

(Frit efter Redaktør J. M. Sjødahl i »Millennial Star«.)

Der findes et Maleri et eller andet Sted, paa hvilket Maleren har personificeret „Troen" og „Fornuften" og ladet Personerne gaa frem Haand i Haand op ad en snæver, næsten tilvoxet Bjergsti, hvor de mødte mange Hindringer, som de maatte overvinde for at naa deres Maal: den herlige Bjergtop. Medens „Troen" lig et engleligt Væsen skrider frem, kravler over fremstaaende Klippestykker og hopper over Tornebuske og ikke ændser Forhindringerne, skjøndt Fødderne ofte bleve stødte, og Tornene stak i Benene, følger „Fornuften" tilbageholdende efter, sigende til „Troen": Vid, hvad Du gjør; lad os vel overveje, om det lønner sig for os at gjøre al den Ulejlighed. Fremdeles: Lad os ikke udsætte os for Lemlæstelse ved saaledes at gaa frem, men først omhyggelig fjærne Tornebuskene og Kaktusserne, før vi fortsætte; thi, sagde „Fornuften": Hellere vil jeg gaa tilbage igjen end at risikere Liv og Lemmer og faa Benene stukne fulde af Torne ved saaledes at springe Raabuk.

Hertil svarede „Troen": Gjør Dig ikke saa mange Spekulationer! Hvad nytter det? Bryd Dig ikke om disse Hindringer; følg bare mig, og vi ville overvinde dem! Jeg vil tage Dig ved Haanden, naar jeg kan, og hjælpe Dig tilrette. — „Fornuften" greb „Troen"s Haand og fulgte med, om end ugjerne.

Saaledes viser Billedet, og der er megen Sandhed udtrykt deri.

Jeg vil give et andet Billede. En yngre Mand og en ganske ung Pige vare Passagerer paa et Dampskib, og da det traf sig saaledes, at de kom til at sidde ved hinandens Side ved Spisebordet, gjorde de nøjere Bekjendtskab med hinanden, hvilket er saa almindeligt for Folk paa slige Rejser. Hun var næsten kun et Barn endnu, men meget religiøs. Han var en stærk Tvivler og gjorde Nar ad alle Trosdogmer uden Undtagelse. Han kaldte sig selv „Fritænker". Da Pigen, der var voxet op i et frikirkeligt Hjem, var meget religiøs, naturlig religiøs ville vi sige, tog den unge Mand sig den Frihed at henlede Samtalen paa religiøse Spørgsmaal for at faa Lejlighed til at kritisere og latterliggjøre visse Punkter i hendes Tro og forsøge at rokke den. Han brugte alle Slags Argumenter af den Slags, som vi kjende, at Fritænkerne bruge. Han mødte hendes Bemærkninger med et overlegent Smil og tog sig den Frihed at gjøre Nar ad forskjellige bibelske Lærdomme. En Dag kom Samtalen til at dreje sig om Bønnen. Hun indrømmede uforbeholdent, at det var hendes Vane at bede; men, som hun sagde, hun betragtede det som en heldig Vane. Nu regnede det ned over hende med Spørgsmaal: Hvorfor bad hun? Vidste Gud ikke, hvad hun behøvede, førend hun fortalte ham det? Var det nødvendigt, at

hun skulde overtale Gud til at gjøre hende en Tjeneste og give hende, hvad hun bad om? Hvis han havde sat os her paa Jorden, vilde han da ikke tage Vare paa os uden at blive mindet om sine Pligter i den Henseende?

Ved alle disse Spørgsmaal kom hun næsten ud af Fatningen og vidste ikke, hvad hun skulde svare. Og nu gjorde han, selvbevidst, fordi han mente at være den „kloge“ af de to, det sidste Angreb ved at spørge: Hvorfor klynger Du Dig til en Tro, som Du ikke kan forsvare, og som ikke kan forsvares? Hvorfor tro slige Fantasifostre og kaste dit unge Liv bort til en slig unyttig Gudsdyrkelse?

Enhver, som havde lyttet til Samtalen, var interesseret i at høre, hvad hun vilde svare. Efter en ganske kort Betænkningstid fremførte hun i al Beskedenhed sine Grunde til, at hun troede paa en almægtig Gud og paa, at han vilde bønhøre os og hjælpe os, naar vi paakaldte ham i Nødens Stund.

Hun svarede: „Du følger en Tankegang, for hvilken jeg er aldeles fremmed. Du har fremsat Argumenter, jeg aldrig har hørt før. Jeg kan derfor ikke uden nærmere Overvejelse besvare dine Indvendinger. Men jeg har lyttet med Opmærksomhed. Jeg kan ikke „forstandsmæssig“ begrunde eller formulere mit Svar, men maa gaa til Hjertets Følelser for at give Dig det, og jeg vil da i al Almindelighed fremsætte for Dig mine gode Grunde for, at jeg tror, som jeg gjør. Siden min Barndom har jeg holdt mine Bønner. Jeg har aldrig spurgt mig selv hvorfor. Men skjøndt jeg vil indrømme, at jeg kun er en ganske ung Pige, har mit Liv dog ikke været uden Bekymringer og Sorger, der have vakt mig til alvorlig Eftertanke. Jeg har saaledes set Nøden i mange fattige Familier, som vi kjendte, og nogle af mine Legekammerater, som jeg gik i Skole med, ere døde. Og Intet har kunnet trøste mig saaledes, som en inderlig Bøn til Gud har kunnet. Jeg har aldrig bedet forgjæves. Jeg er nu for første Gang i mit Liv Tusinder af Mil borte fra Hjemmet og fra Slægt og Venner. Jeg er nu paa Rejsen til Folk, som jeg ikke nogensinde har set. I mine nye Omgivelser vil der ikke være en Sjæl, som jeg kan aabne mit Hjerte for, hvis Sorger og Bekymringer falde i min Lod. Men jeg er sikker paa, at der kan ikke komme en Krise i mit Liv, hvor jeg ikke vil blive i Stand til at modtage Styrke fra Herren, der kan bære mig oppe under Prøverne; ikke en Tid, uden at jeg ved inderlig Bøn til ham vil modtage himmelsk Trøst ved hans Aand og ved hans Aands Lys faa at vide, hvad jeg skal gjøre. Vi kunne ikke modtage en saadan Trøst ved at læse i Bøger. Dette er Noget, jeg veed. At jeg stedse kan modtage Trøst fra Herren ved at bede til ham i Modgangens Time, er en Kundskab, som jeg er i Besiddelse af, og som for mig er mere værd end en Krands af ægte Perler. Ingen jordisk Gave, den være aldrig saa stor, kan tilfredsstille mit be-

kymrede Sind eller mit sørgende Hjerte. Kun Trøsten, jeg modtager fra Herren, naar jeg beder til ham. Jeg indrømmer, at Du overgaar mig meget i Lærdom og i Fremsættelsen af Fornuftargumenter, men jeg er alligevel aldeles ikke bange for at hævde mine Paastande. Mine Forældre have lært mig at tro paa Gud og at bede til ham i Jesu Navn, og jeg veed af egen Erfaring, at han baade hører og besvarer vore Bønner. Jeg tror, at jeg altid vil blive bønhørt af Herren, og jeg tror, at det er rigtigt, at jeg stedse tyer til ham om Hjælp."

Hun havde sejret i Debatten. „Troen"s Forsvarer bragte Tvivleren og Fritænkeren og Bespotteren til Taushed ved „Troen"s egen Logik, præget af uomstødelig Inderlighed og bygget paa Hjertebeviser, hvis Gyldighed kun Daarer vilde modsige; thi „Troen" er i Sandhed, som Apostlen Paulus lærer, „en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses".

Udtalelse af Erastus Snow.

Gud har i disse de sidste Dage paabegyndt Oprettelsen af sit Rige, og det skal aldrig blive kastet til Jorden; i dette Rige skulle de Hellige leve og regjere, og enhver retfærdig Mand og Kvinde, som elsker Gud og hans Sandheder mere end deres eget Liv og denne Verdens Rigdomme, skal blive frelst og modtage sin Ophøjelse i dette Rige. Saadanne skulle se Sandhedens og Retfærdighedens Triumf og se Guds Riges Organisationer og Institutioner skinne paa Jorden som Solen paa Himmelhvælvingen. Men Tiden vil komme, da de Frygtagtige og de Onde, hvis Knæ skjælve, og som ikke kunne udholde den ugudelige Verdens Modstand, men skjule deres Hoveder og vige tilbage og bevæge sig under Usandhedens Maske — Tiden vil komme, da alle saadanne ville føle Samvittighedens nagende Kvaler og være i Pine. De ville se tilbage, og de ville med Angst forsøge at omvende sig; de ville græde Syndesorgens bitre Taarer og søge Hjertefreden, men ikke finde den; thi der vil ikke gives dem nogen Lejlighed til at komme i Besiddelse af, hvad de have tabt. Hvis Herren har Medlidenhed med dem og hører deres Raab, deres Graad og deres bitre Beklagelser paa deres Nedværdigelses- og Elendigheds Dag, vil det blive for at give dem det Privilegium, at de en kommende Dag kunne blive deres Tjenere, som tjente Herren med Nidkjærhed, Trofasthed og Uforsagthed i dette Liv.

Elsker Du alt det gode og skjønne, Livets Herre vil Dig belønne.
Elsker Du Lyset fra Himmelsale, lyst bli'r dit Sind i Skyggedale.
Elsker Du Livets Vej at kjende, i Bøn til Gud Du maa Dig vende. —
Elsker Du Freden, da stil din Vrede; slaa ikke igjen i Stridens Hede!

Torsdag den 1. Juli 1915.

„Den nye Gud".

Under denne Overskrift læste vi for et Par Uger siden i et af Hovedstadens ledende Blade en Artikel, hvis Forfatter mener, at den officielle Kristendom er Aarsag til den frygtelige Katastrofe, hvori vor Tids Kultur er brudt uhjælpelig sammen. Gjennem dette Sammenbrud, mener han, vil der fremkomme en ny Tid, som der bør varsles om, ligesom Johannes varslede i Ørkenen om Messias Komme. Forfatteren formener, at der snart vil fremstaa Reformatorer paa det politiske og religiøse Omraade overalt paa Kloden. Han hentyder ligeledes til, at de religiøse Tilstande i vore Dage minde meget om den Tid, der gik forud for Luthers Reformation af sin Tids „officielle Kristendom", Pavevældet. Luthers Gjerning var, siger han, at hæve den hellige Skrift til det eneste afgjørende, det fundamentale i Trossager. Den moderne, videnskabelige Bibelkritik er i Færd med at skrælle alt det bort, der i de Aarhundreder, som ligge mellem Jesu Tidsalder og vore Bibelskrifters Udformning og sektdogmatiske Udlægning, er groet udenpaa hans Ord og Lære. Humanisterne og Luther, mener han, vilde tilbage til Bibelen, men Bibelkritikerne gaa endnu dybere, idet de ville ind til Jesu egne Lærdomme, uforfalskede og uden Paahæng af senere Tiders Misforstaaelser og bevislige Forandringer. Det nye trænger sig paa; det vil frem til Drøftelse, til Kampen og Striden. Den officielle Kristendom har spillet uhjælpelig Fallit, siger han. Ingen Forklaringer kunne frelse den ud af Skibbruddet. Dybt i Folkenes Sjæl findes Længselen efter en Gud, som det er muligt for dem at tro paa. En Gud ikke for vor Klode alene, men for den uendelige Verden. For 315 Aar siden brændte Kirken den Mand, som først havde betonet, at vor Klode kun er et Fnug i det uendelige Verdensrum. Den Mand var Giordano Bruno. Hans Aske blev kastet i Tiberen, men hans Tanker bleve Manges og omstyrtede den gamle Verdensopfattelse.

Ifølge det Blik, som Forfatteren af den anførte Artikel har paa Nutidens Kristendom, behøves det, at en ny træder i Stedet, da den gamle er vejet og fundet for let; og Tiden synes at nærme sig, da den mere dybttænkende Del af Samfundet begynder at spørge efter de „gamle Stier, hvor den gode Vej findes, at de kunne vandre paa den". (Jeremias.) En ny Reformator behøves, een, som kan bringe Jesu rene og uforfalskede Lærdomme frem fra det Dække af falske og menneskelige Opfindelser, der har skjult dem, siden den almindelige Kristendom tog Magten, idet „Fordærvelsens Søn, repræsenterende den falske Kristenhed,

satte sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud" (2. Thess. 2 : 4), en Personlighed, der bærer følgende Titler: „Alle Fædres Fader, den første Ypperste=Præst og Guds Fyrste, Herre i Herrens Hus, Religionens Orakel, vor helligste Herre"; fremdeles „den helligste Fader, Verdens Præst, Guds Statholder paa Jorden", m. fl. Titler. Det var uden Tvivl denne Personlighed, som Johannes omtaler i Aabenbaringens 17. Kapitel, og som han betegner som en Kvinde, der sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuld med Bespottelsens Navne, og paa hendes Pande var skrevet „Hemmelighed! Babylon den store, Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden". Ingen, som bekjender sig til Protestantismen, kan med Rette undlade at indrømme, hvem den af Apostelen Johannes nævnte „Moder" er; men hvis denne Indrømmelse gjøres, kan der spørges: Hvem ere Skjøgerne eller Døtrene, dersom de ikke findes iblandt de ca. 600 forskjellige Sekter og Partier, som have deres Udspring fra Moderkirken. Om en af disse Døtre, Frankrig, sagde den nuværende Pave, medens han omfavnede Erkebiskoppen af Paris: „Jeg omfavner det katholske Frankrig, der stadig er Kirkens ældste Datter." De hellige inspirerede Apostlers Udtalelser og Profetier angaaende det store Frafald fra den oprindelige Kristendom har sikkert fundet Sted og viser sig i hele Nutidens Kristendom. Paulus profeterede, at „Kristi Dag ikke skulde komme, førend der kommer et Frafald", og ligeledes, at den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende deres Øren fra Sandheden, men henvende sig til Fabler: „Aanden vidner klarlig," siger Paulus, „at i de sidste Tider skulle nogle affalde fra Troen og hænge ved forføreriske Aander og Djævelens Lærdomme". „Sandhedens Vej skal bespottes, og af Gjerrighed skulle de med kunstige Ord søge Vinding af Eder," siger Peter. Menneskene skulle mere elske Vellyst, end de elske Gud. Mange have Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft. Apostlerne forudsagde, at Religionen i „de sidste Dage" skulde blive aldeles forvansket; at dens Lærere skulde, i Stedet for at være sendte af Gud ved Aabenbaring, tages af Folket i Hobetal. Kjære Læser! Er dette ikke Stillingen i Nutidens Kristenhed? Hvem kan nægte Rigtigheden af Profeten Esaias Ord: „De have overtraadt Love, forvendt Skikke, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde."

Et rettænkende Menneske, som betragter denne Stilling, maa med Rette spørge: Hvad Slags Reformator kan bringe Orden i dette Kaos? Vi paastaa, at Ingen kan det uden den sande og levende Gud selv, den Gud, som aabenbarede sig til sine Tjenere Profeterne fordum og sagde: „Saa siger Herren, Israels Gud." Han, som er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, maa kalde og beskikke den Reformator, som skal

indføre den gamle Orden og give Menneskene Jesu Kristi rene, uforfalskede Evangelium tilbage. Hans Røst maa lyde som i Ørkenen: „Omvender Eder og lader Eder døbe i Vand til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave; lader Eder frelse fra den vanartige Slægt.“

Men, vil man spørge, hvor er denne Reformator? Hvad Tid vil han komme, og hvorledes skal man kjende ham? Han vil komme som en ydmyg og sagtmodig Herrens Tjener, frembærende det glade Budskab, at Johannes' Profeti, som findes i Aabenbaringens 14. Kapitel, 6.—7. Vers, er bleven opfyldt. Han vil fortælle Menneskene, at hellige Engle igjen have gjæstet Jorden og gjenbragt det evige Evangelium, at Kristi Kirke atter er oprettet med Apostler, Profeter samt andre Embedsmænd, ligesom i Kristi og Apostlernes Dage. Han vil forkynde de selvsamme Lærdomme, som de gjorde, de samme Betingelser for Frelse i Guds Rige, den samme Daab, den samme Haandspaalæggelse, forkynde om de samme Gaver, Kræfter og Forjættelser, som Kristus og Apostlerne gjorde tidligere. Han vil love Alle, som ville prøve Lærdommen, han bringer, et Vidnesbyrd for dem selv om dens Guddommelighed. Han vil forkynde, at Slutningsscenen af det sjette Tusind Aar nærmer sig, og det syvende Tusind Aars Frembrud er her snart; at Kristi andet Komme er nær forestaaende; at Zion er grundfæstet paa Jorden, og at de oprigtige iblandt Menneskene søge Tilflugt dertil.

Vi bevidne i al Troværdighed med sindige og betænksomme Ord, at denne Reformator fremstod for 95 Aar siden, idet han erklærede til hele Verden, at Gud, Faderen selv, og Jesus Kristus, vor Frelser, havde aabenbaret sig paany og talt til ham som Svar paa ydmyg Bøn. Men blev han anerkjendt og modtaget som en sand Guds Profet? Nej, han blev forkastet af den store Mængde, som raabte „Bedrageri! Gud taler ikke mere til Menneskene.“ Og ligesom andre af Profeterne, Gud har opreist fra Tid til anden, segnede han omsider for Morderhaand den 27. Juni 1844. Men den Gjerning, han var et Redskab i Guds Haand til at paabegynde, skrider sikkert fremad, og ligesom Giordano Bruno blev brændt paa Baalet, men hans Tanker fandt Gjenklang hos de Oprigtige og have omstyrtet mange af den gamle Verdens falske Theorier, saaledes vil de sidste Dages store Profet, Joseph Smiths Paastand og Lærdomme ogsaa engang i Fremtiden blive anerkjendte, ja Millioner ville anerkjende, at han i Sandhed blev kaldet af Gud og var en af Verdens største Reformatorer.

Hans J. Christiansen.

Elsker Du Livets gode Gaver, vandrer Du som i Blomsterhaver.
Elsker Du Lyset fra det Høje, Alting sig vel for Dig vil føje.

Missionsnyheder.

Beskikkelser. Ældsterne Edward E. Strømnes fra Salt Lake City og Andrew Dahlsrud fra Salina, som ankom til Kristiania den 2. Juni, ere beskikkede til at virke i Kristiania Konference.

Afløsning. Ældste Jos. N. Busath, som siden sin Ankomst til Skandinavien den 9. April 1913 har virket henholdsvis i Kristiania, Kjøbenhavn og Trondhjem Konferencer, og Ældste Landing Olsen, som siden sin Ankomst den 2. Juli 1913 har virket i Trondhjem og Kristiania Konferencer, ere løste med Ære for udført Missionsvirksomhed og ville efter Bestemmelsen afsejle med Oscar II den 8. Juli 1915.

Uddrag af Korrespondance

fra Præsidenten over den europæiske Mission til Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kjære Broder!

Deres interessante Brev fra 25. Maj var meget velkommen. Jeg lykønsker Dem i Anledning af det heldige Udfald af Deres Missionsrejse i den Hensigt at overvære Foraarskonferencerne. Jeg er taknemlig til Herren for, at De fandt Konferencerne i en heldig Forfatning, og at De i høj Grad nød Velsignelserne, som medfølge Deres høje Kaldelse. Jeg er overbevist om, at Herren vil lægge sin Velsignelse til Deres Anstrengelser, og at de Hellige ville modtage mange Velsignelser som Følge af Deres Virksomhed iblandt dem.

Min Rejse sammen med Dem sidste Sommer har jeg i meget behagelig Erindring. Jeg vilde meget gjerne besøge Dem igjen og rejse omkring med Dem i Missionen, men det viser sig, at det i denne Sommer, paa Grund af de forstyrrede Forhold i Europa, vil være visere for mig ikke at besøge Fastlandets Missioner. Jeg haaber imidlertid, at De venligst vil hilse alle de Hellige fra mig; thi jeg har lært at elske vore skandinaviske Kirkemedlemmer. Deres Venlighed overfor mig og den Glæde, jeg nød i deres Midte, vil stedse blive bevaret i min Erindring som en af de fornøjeligste Erfaringer, jeg har høstet i mit Liv.

Ogsaa vi have nu meget smukt Vejr, og vi nyde et ret godt Helbred, saa at vi føle os lykkelige og taknemlige til Herren. Vi have ved at besøge de forskjellige Konferencer haft 3 Maaneders haardt Arbejde, men det har været os en Glæde at mødes med de Hellige; og de Handlinger, vi have udført, ere blevne udførte i Mesterens Navn, og vi overlade til ham at tilvejebringe Frugterne. Der synes at være en udmærket Aand tilstede mellem de Hellige i den britiske Mission. Jeg

tror, at Samholdsaanden og Ønsket om at tjene Herren er mere fremherskende blandt Kirkens Medlemmer nu end forhen. Hils Ældsterne og Venner, og vær selv hjertelig hilset fra mig og Familie.

Deres hengivne Broder
Hyrum M. Smith.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Mødet Lørdag Aften den 1. Maj. Den kvindelige Hjælpeforenings Konference aabnedes med Sang og Bøn. Efter at Konferencens Præsident, Peter M. Lundgreen, havde budt Forsamlingen velkommen, udtalte flere af Lærerinderne sig angaaende deres Virksomhed i Foreningen. Søster Margrethe Jensen afgav dernæst Rapport over Aarhus Grens kvindelige Hjælpeforening, som var i en god Forfatning.

En Duet blev afsungen af Maren Andersen og Marie Nielsen.

Der afgaves Rapport over den kvindelige Hjælpeforening i følgende Grene: Esbjerg, Søster Marie Jørgensen; Odense, Søster Anna Jørgensen; Randers, Søster Ragnhild Lynby; Silkeborg, Broder Morton Carlsen. Søstrene Albeck og Ragnhild Lynby sang en Duet.

Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og roste det gode Arbejde, som de kvindelige Hjælpeforeninger udføre.

Søndagsskole-Konferencen Søndag Formiddag den 2. Maj Kl. 10 aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „O, Du Salighedens Klippe" og Bøn af Broder Emil Thompsen, hvorefter Salmen: „Kjærlighed er Lysets Kilde" blev sungen. Præsident Lundgreen bød de Forsamlede velkommen. Han forklarede Betydningen af den hellige Nadvere, som senere blev uddelt. Dernæst udførtes et særdeles godt Program af Aarhus Grens Søndagsskole. Den exemplariske Orden og Disciplin, Børnene udviste, var et Vidnesbyrd om Bestyrelsens, Lærerindernes og Lærernes Utrættelighed og Flid i at undervise de Unge og plante den gode Sæd i deres Hjerter. Det gjorde et uudviskeligt Indtryk paa de tilstedeværende Voxne at lytte til Børnenes udmærkede Udførelse af Programmets forskjellige Stykker og Sange.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2 aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Kom, Hellige". Bøn af Ældste J. J. Samuelsen. Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte" blev afsungen. Førend Nadveren blev administreret, talte Præsident Lundgreen om dens hellige Betydning. Efter Nadverens Uddelelse fremstod Missionens Præsident, H. J. Christiansen, og foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslagene bleve enstemmigt sanktionerede. Ligeledes Peter M. Lundgreen som Præsident over Aarhus Konference med Ældste Heber C. Johnsen som Konferencens Sekretær.

Som Forstandere for de forskjellige Grene følgende Brødre: For Randers Gren, Jens Christensen; Esbjerg, Jens Madsen; Odense, Lars Larson; Silkeborg, Morten Carlsen.

Missionspræsident Christiansen talte til de Hellige om at bistaa de forskjellige Organisationer i Kirken. Han formanede de Hellige til at søge godt Selskab, være milde i deres Domme over hinanden og yde en hjælpende Haand til de Svage og Trængende.

Eftermiddagsmødet Kl. 7 aabnedes med Salmen: „Foraaret atter". Bøn af Broder Valdemar Eskelund. Koret sang: „Sæden". Ældsterne Erastus Petersen, N. J. Jansen og Alvin D. Stoker bar hver for sig et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens store Værk og udtalte deres Glæde over at have Lejlighed til at overvære Konferencen. Koret sang: „Lysets Herlighed", hvorefter Præsident Hans J. Christiansen fremstod og forklarede Forskjellen paa en Person, der tjener Herren, og en, der ikke tjener ham. Han paaviste, at Frelse ifølge Mormonismen betyder en evig Udvikling mod guddommelig Fuldkommenhed. Han forklarede dernæst, hvad Skriften lærer angaaende Opstandelsen, og bar sluttelig et inderligt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Forkyndelse i disse vore Dage.

Koret sang til Slutning: „Datter af Zion". Taksigelse af Broder Christian Rasmussen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed. De udtrykte deres Glæde over at virke for Evangeliets Udbredelse. Gode Raad og Instruktioner bleve givne Brødrene af Præsident Christiansen.

De unge Mænds og unge Kvinders Ungdomsforening holdt sit Konferencemøde Mandag Aften Kl. 8. Et godt, vexlende Program blev udført. Foreningen havde udfoldet en glædelig Virksomhed ikke alene til Opmuntring for de Unge, men tillige for Kirkens ældre Medlemmer.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdtes der et Greensmøde, hvor mange gode Formaninger bleve givne Søskende af Missionspræsident Christiansen.

Heber C. Johnsen,
Konferencens Sekretær.

— Den, som kun følger sine egne forudsattede Meninger, kan ikke gjøre Fordring paa at være en god Mand, og den, som udelukkende retter sig efter Andres Meninger, kan aldrig blive anset for at være en klog Mand.

— Lad vor Livsbane være ren som den nyfaldne Sne paa Marken, hvor vore Fødder vil efterlade et Spor, men ingen Pletter.

— Vejens Besværligheder ville synes ubetydelige, naar vi naa til vor Rejses Maal.

Det uendelige Univers.

Der er to Principper, som alt det Skabte eller Alt, som findes af organiseret Element, staar i Forhold til, nemlig Tid og Rum, eftersom alle Himmellegemer og Alt i Rummet er organiseret til en vis bestemt Tid og indtager et vist bestemt Rum. Baade med Hensyn ti Tid og Rum gjør Uendelighedsprincippet sig gjældende. Hvor mange Millioner af Aar vi end i Tanken gaa tilbage i Tiden, kunne vi aldrig tænke os en Tid, da Tiden begyndte, lige saa lidt som vi kunne tænke os en Tid, da Tiden vil ende. Den uendelige Kjæde af Tidsafsnit, hvad enten vi se tilbage i Tiden eller skue fremad, betegnes ved Udtrykket: evig Tid, ligesom vi med Hensyn til Rummet tale om det uendelige Rum eller Univers. Vi kunne forstaa, at der ingen Begyndelse eller Ende er til Tid, og at der ingen Begyndelse eller Ende er til Rum, men vi kunne aldeles ikke fatte eller ad mathematisk Vej forklare Tilværelsens Gaade. Det klogeste, Menneskene derfor kunne gjøre, er i Ydmyghed at tro paa den almægtige Gud og Skaber og bøje sig for ham; at tro paa de Aabenbaringer, vi have modtaget fra ham; at tro paa Jesus, hans enbaarne Søn, som Verdens Frelser, idet han, den uskyldige, ved sin Død paa Korset sonede for Menneskenes Synder; at tro og faa Vished i Sindet for, at han sejrrigt opstod fra Graven paa den tredie Dag, som Skristerne bevidne; at tro paa den Helligaand og Muligheden af at modtage den Helligaands Inspiration; at tro, at Kristi Evangeliums Gaver, Kræfter og Velsignelser ere gjengivne til Jorden i vor Tid; fremdeles at tro, at Joseph Smith var Guds sande Profet, til hvem Præstedømmets Fuldmagt var givet, og ved hvem Kristi sande Kirke blev gjenoprettet paa Jorden, i Overensstemmelse med de hellige Oldtidsprofeters Vidnesbyrd og Kristi og Apostlernes Vidnesbyrd, at „Guds Rige" skulde blive oprettet paa Jorden i „de sidste Dage", efter at det sande og frelsende Evangelium havde været borttaget fra Jorden i et Tidsrum af mange Aarhundreder, ca. 1500 Aar.

Spørgsmaalene, som rejse sig i vort Sind med Hensyn til Universets forskjellige Kloder: selvlysende Stjerner og Kloder lig vor Jord; den aandelige Skabelse og den fysiske; aandelige Elementers og fysiske Elementers gjensidige Forhold; vort Forhold til Guddommen; Aander og Engle; den synlige og usynlige Verden; de forskjellige „Riger" i Universet og Grader af Herlighed, som disse Riger have modtaget, er altsammen Spørgsmaal, som det vilde føre alt for vidt at komme nærmere ind paa i nærværende korte Artikel, og Spørgsmaal, som det forøvrigt kræver et udstrakt Kjendskab til saavel Videnskaberne som aabenbaret Religion at besvare. Niels F. Green.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1914.

Missionspræsident: Hans J. Christiansen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total Missionærer	Lokale Præstedømme: Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indendørs	Udendørs
Aalborg....	3		4	5		9	7	13	15	3	293	331	99	430	18	14	5		5	1	25860	514	586	58068	2428	320	
Aarhus	6	2	5	6		13	23	25	22	10	363	443	186	629	44	18	68	9		5	50717	2474	4425	127173	3421	1096	
Kjøbenhavn	7	3	3	8		14	22	17	16	12	581	648	130	778	36	10	37	7	3	9	40931	444	2509	119318	6542	979	
Missions-kontoret.....		2		1		3																					
Totalsum for Danmark....	16	7	12	20		39	52	55	53	25	1237	1422	415	1837	98	42	110	16	8	15	117508	3432	7520	304559	12391	2395	
Bergen.....	4		8	9		17	7	8	11	4	267	297	85	382	22	13	11		5	1	40849		4297	85489	3748	314	
Kristiania..	6	2	4	8		14	30	24	27	17	747	845	166	1011	70	19	19		20	10			5001	23951	5579	582	
Trondhjem.	2		5	9		14	6	4	1	4	118	133	46	179	10	2	2	2	8	1	1510	180	1541	33105	1257	241	
Totalsum for Norge......	12	2	17	26		45	43	36	39	25	1132	1275	297	1572	102	34	32	2	33	12	42359	180	10839	142545	10584	1137	
Island.........		1	1				2			2	18	22	5	27	1						300	212	762	1474	109	22	
Totalsum for Missionen...	28	10	30	46		84	97	91	92	52	2387	2719	717	3436	201	76	142	18	41	27	160167	3824	19121	448578	23084	3544	

Vort Haab.

Det Evangelium, som Paulus ikke skammede sig ved, stiller den Fordring til os, at vi altid skulle tjene Herren saaledes, at vi kunne have Glæde og Lyksalighed i vore Sjæle og blive beredte til at modtage vor Belønning og evigt Liv, naar denne forkrænkelige Tilstand er sluttet, og disse vore jordiske Levninger lægges ned i Graven; thi de ville blive lagte ned i Jorden om en lille Tid, ja om en meget stakket Stund. Forandringer finde Sted hele Tiden. Mange blive fødte, og mange gaa herfra. Vi bedrøves — vi sørge over vore Kjære, som gaa bort, vore Ægtefæller, vore Børn, vore Forældre — vi sørge over dem, og det er ret naturligt, at vi ere bedrøvede og udgyde Taarer for dem; thi det er os, som lide et Tab, medens de, der gaa bort, have vundet ved Forandringen, eftersom de ere et Skridt fremad paa Udviklingens og Ophøjelsens Bane. Det vil være godt for os, naar den Tid kommer, at vi da have fuldendt vor Gjerning og udført, hvad Herren forlangte af os. Dersom vi ere forberedte, behøve vi ikke at være bange for at dø; thi en af de behageligste Følelser, der nogensinde kan komme til et Menneskes Sjæl, vil gjennemstrømme os, dersom vi med en ren Samvittighed kunne træde frem for Herrens Aasyn og modtage Hans Velkomsthilsen. Da ville vi fyldes med Glæde og Lyksalighed, og vi ville indgaa til et Sted, hvor der er Hvile, Fred og Glæde, og blive befriede for enhver Sorg og Bekymring. Hvor velsignet vil denne Tilstand ikke være! Vi ville aldrig blive trætte; thi vi ville leve under Forhold, der gjøre det muligt for os at udføre vor Gjerning med Glæde og og uden at trættes; men vi ville være i Virksomhed og have noget at udføre paa den anden Side ligesom her i dette Liv. Vi ville have meget at henvende vor Opmærksomhed paa, meget at foretage os hele Tiden i det næste Liv. En Tilværelse af absolut Uvirksomhed kan aldrig blive lykkelig.

Francis M. Lyman.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)